

да се подбужденіе: покойнія се рѣшилъ въ 1867 година, да си състави едно ново завѣщаніе (въ 1852 година той бѣ составилъ вече едно, и — бѣше го придалъ мен', запечатано да го вардя). Спорядъ това си ново завѣщаніе, покойнія оставяше Теохаря за неговъ душеиспалнителъ; завѣщалъ бѣше нему мошїята си Скорила съ условно задлженіе: „да плаща по 1000 Австр. жхлтици ежегодно за поддържаньето на училища въ Бхлгарїя“; но понеже — мошїята даваше годишенъ приходъ отъ 1000 жхлт., то спорядъ това, въ теченїето на 30 години, и слѣдъ изтичаньето ѳмъ щѣше да остане мошїята Скорила собственностъ на Теохаря. — За да се обезпечи впрочемъ Теохарь въ тая си смѣтка, — той склонява покойнія Д-ра П. Берона; „да му ушь продаде формално мошїятъ си, подъ предлогъ; да не можгть наслѣдниците му да развалятъ това му ново завѣщаніе“. — Покойнія се и склонилъ това измамчиво предложеніе, и далъ на Теохарювитъ содружнїци испратени въ Парижъ, (дѣто по него време се намираше покойнія) единъ продавателенъ Актъ, чрезъ който той увѣрявалъ; „че продалъ мошїятъ си Теохарю и си зель паритъ“. — Теохарювитъ содружници му обѣщали; „че като се завхрнатъ въ Влашко, ще му испратятъ единъ удостовѣрителенъ записъ за *икономическата* продажба на мошїята, подписанъ и отъ сжція Теохаря“. — Покойнія, по своята блага душа, повѣрвалъ на Теохарювитъ содружници, даже и се согласилъ да се потвхрди продавателнїя Актъ и отъ Правителството въ Парижъ. Като очаквалъ впрочемъ въ продълженїето на 5—6 мѣсяца, и като не прїелъ ни удостовѣрителенъ записъ, ни отговоръ отъ Теохаря, нити отъ содружниците му, той сетнѣ отишлъ въ Влашко въ 1869 год., и — поискалъ отъ Теохаря обѣщанїя му удостовѣрителенъ записъ който му отговорилъ чисто и ясно: „че той е вече купилъ отъ него мошїятъ Скорила законнимъ образомъ“, и за доказателствъ показалъ му продавателнїя Актъ. Като чулъ покойнія тоѣхъ неочакванъ отговоръ на Теохаря, който като грхмъ го поразилъ разсхрдилъ се люто и се рѣшилъ да се отнесе въ сждилището което и дѣйствително сторилъ: но — изгубилъ правото си спо-